

s účinností od 15. května 1933 a jejímiž veřejnými společníci jsou Eliška B-ová a Eliška V-ová. Je tedy Eliška B-ová osobou totožnou se žalovanou v prvním sporu. Prvý soud v odůvodnění svého usnesení dospěl k názoru, že obě žaloby jsou vedeny proti téže osobě, opíraje se o názor vyslovený v rozhodnutí Sb. n. s. čís. 9241, v němž vysloveno, že veřejná obchodní společnost není zvláštním právním podmětem ani právnickou osobou a že společníci veřejné společnosti nejsou stranami ve všech vztazích své právní osobnosti, nýbrž pouze ve vztahu ke společenskému jmění. Prvý soud však neprávem se dovolává tohoto rozhodnutí, neboť v něm šlo o opačný případ, totiž ve sporu vedeném proti společníku veřejné obchodní společnosti namítal žalovaný rozepří zahájenou, poněvadž o totéž byla žalována dříve veřejná obchodní společnost. V daném případě není však námitka rozepře zahájené opodstatněna, neboť nemůže ji namítati veřejná obchodní společnost, je-li dříve žalován jeden z jejích společníků, který jako kupec jednotlivce později, t. j. po podání první žaloby, přijal společníka. Rozsudek vydaný ve sporu, zahájeném dříve proti společníku, jest vykonatelný pouze na jmění tohoto společníka a plnění nemůže býti exekučně vymáháno ani exekucí na jmění společné, ani exekucí na jmění ostatních společníků, neboť podle § 11 ex. ř. jenom podle exekučního titulu vydobytého proti veřejné společnosti obchodní může přímo na jmění jednotlivých společníků osobně ručících býti povolena exekuce. Nebyl-li tedy rozsudek vydán proti společnosti, nelze ustanovení § 11 ex. ř. použítí a již z toho jest zřejmé patrné, že neprávem byla v předmětném sporu namítána rozepře zahájená, neboť totožnost stran dána není.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y:

Žalovanou lze poukázati k správným důvodům napadeného usnesení. I kdyby bylo pravda, že by v obou sporech na straně žalované vystupovala táž firma, nemusilo by to míti za následek nepřípustnost nynější nové žaloby pro překážku zahájené rozepře, protože firma je přece jenom kupecké jméno, pod kterým podle okolností mohou vystupovati různé fysické nebo právní osoby. V souzené věci však bylo zjištěno, že na straně žalované vystupuje v prvním sporu Eliška B-ová jako soukromnice a vedle ní ještě druhá žalovaná Helena M., kdežto nynější nová žaloba směřuje proti firmě jako jménu veřejné obchodní společnosti, jejíž společníci jest vedle Elišky B-ové ještě Eliška V-ová. Podle vlastního doznání žalované v dovolacím rekursu označovala dřívější firma »Paní Eliška B-ová« jinou osobu, než která je kryta stejným jménem ve sporu nově zahájeném.

### Čís. 15575.

**Exekuce na základě exekučního titulu jugoslávského (úmluva čís. 146/24 Sb. z. a n. čl. 39 a 41).**

(Rozh. zedne 6. listopadu 1936, R I 1003/36.)

Rozsudky jugoslávských soudů, na základě nichž byla povolena žalobci bydlícímu v Jugoslavii exekuce na movité věci povinné firmy, byla povinná tuzemská firma odsouzena zaplatiti žalobci vymáhanou pohledávku, ale pod podmínkou, že do určité doby nesloží t. zv. rozhodující přísahu. V rekursu do povolení exekuce uplatňovala povinná firma, že v exekučním návrhu není nijak osvědčeno, proč byly k rozhodnutí rozepře o vymáhané pohledávce příslušné jugoslávské soudy, že není ani prokázáno, že povinné firmě byla doručena žaloba, dále, že z připojeného potvrzení procesního soudu vyplývá jen, že o vymáhané pohledávce bylo pravoplatně rozhodnuto, nikoliv, že pohledávka sama jest již vykonatelná, a konečně, že právního úkonu (přísahy rozhodující), na němž byla vykonatelnost pohledávky učiněna závislou, tuzemský právní řád nezná. Rekursní soud potvrdil usnesení exekučního soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

Základem exekučních titulů, o něž se tato exekuce opírá, jest spor o provisi; vyplývá z nich, že se stěžovatel, zastoupený právním zástupcem, pustil do sporu nenamítнув nepřislušnost dovolaného soudu první instance. Tím se stal dovolaný soud podle druhého odstavce § 104 j. n. k projednání rozepře příslušným a také případný nedostatek nebo vada v doručení žaloby byla postupem stěžovatelovým zhojena, když stěžovateli nebylo zabráněno, aby se projednání sporu zúčastnil. Povolení exekuce nemohlo proto ani s hlediska §§ 54 čís. 3, 55, 80 čís. 1 ex. ř. a čl. 41 čís. 1 a 3 úmluvy čís. 146/24 Sb. z. a n. zabrániti, že k exekučnímu návrhu nebyl připojen výkaz o doručení žaloby a že vymáhající věřitel zvláště neprokázal, že k projednání rozepře byl příslušný soud v Jugoslavii (srov. Sb. n. s. čís. 519, 8819 a 12038). Že by mu nebyly řádně doručeny rozsudky, stěžovatel ani netvrdí. Usnesením okresního soudu v Z. (Jugoslavie) bylo dále vyhověno předpisům čl. 39 čís. 1 a 41 čís. 2 úmluvy čís. 146/24 Sb. z. a n., jedině zde v úvahu přicházejícím, neboť se jím potvrzuje netoliko, že exekuční titul jest pravoplatný, čemuž nelze jinak rozuměti, než že nepodléhá již žádnému oprávněnému prostředku, tím méně s účinkem odkladným, nýbrž i podle druhého odst. (na rozdíl od odst. prvního), že také povinnost k zaplacení vymáhaného nároku pravoplatně nastala, t. j., že nárok jest vykonatelný. Podle spisu má býti vymáhán nárok na zaplacení peněžitých částek, jež přísluší vymáhajícímu věřiteli z důvodu provise. Není zde tedy závady s hlediska čl. 41, 4 č. 4 citované úmluvy a nesejde ani na tom, že vykonatelnost vázána byla na podmínku, že povinná strana v určité lhůtě nesloží uložené jí přísahy rozhodující. Takovou přísahu sice náš právní řád nezná, proto však nelze říci, že by šlo o jednání právním řádem zakázané, ježto povinná strana sama tvrdí, že onu přísahu složila. K tomuto jejímu tvrzení nelze však přihlížeti v řízení rekursním, nýbrž

musila by povinná tuto skutečnost, která by vykonatelnost vylučovala, uplatnit odporem. Vymáhající strana učinila zadost své povinnosti, jestliže dovolávajíc se potvrzení ze dne 17. května 1935 o tom, že nastala podmínka vykonatelnosti, tvrdila, že povinná uloženou přísahu nesložila. Bude na straně povinné, aby o opaku případně nabídla důkaz v řízení odporovacím.

### Čís. 15576.

**Pojištěním proti povinnému ručení za škody způsobené osobou zkoušenou a oprávněnou k jízdě s těžkým nákladním automobilem nejsou kryty škody způsobené řidičem takového motorového vozidla, jenž byl podle vůdčího listu oprávněn k řízení jen osobního nebo lehkého nákladního automobilu.**

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1936, Rv I 2750/34.)

Proti žalobě podané zraněným žalobcem na pojišťovnu podle § 308 ex. ř. namítla žalovaná pojišťovna, že nehoda není kryta pojistnou smlouvou, podle níž se pojištění vztahovalo jen na škody způsobené osobou zkoušenou a oprávněnou k jízdě s těžkým nákladním autem, v souzeném však případě došlo k nehodě sice těžkým nákladním autem, ale to bylo řízeno řidičem oprávněným jen k řízení lehkého nákladního auta nebo auta osobního. Nižší soudy uznaly tuto námitku za opodstatněnou a žalobu zamítly.

**N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání.

### D ů v o d y:

Rozhodující jest ustanovení smlouvy o pojištění, že pojištěním proti povinnému ručení jsou kryty škody způsobené kteroukoliv, — ale zkoušenou a k jízdě oprávněnou osobou. V souzeném případě šofér nebyl k řízení pojištěného auta oprávněn a není tudíž případ škodný kryt pojistkou uzavřenou se žalovanou pojišťovnou.

### Čís. 15577.

**K výkladu § 34 (1) zák. čís. 154/34 Sb. z. a n. o soukromých zaměstnancích.**

**Měl-li zaměstnanec podle služební smlouvy dostati náhradu za roční jízdenku, nelze v tom, že si od zaměstnavatele vyžádal částku na tuto jízdenku a částku tu si ponechal nekoupiv jízdenky, spatřovati důvod ztráty důvěry podle § 34 čís. 1 zák. čís. 154/34 Sb. z. a n.**

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1936, Rv I 2289/36.)